

Jeg kan også godt høre alle de fine ord her i dag. Jeg kan godt høre alt det dér med, at vi bare skal gøre så og så meget, og hvad ved jeg. Der er jo et ord, der hedder prioritering. Jeg undrer mig en lille smule, når jeg f.eks. hører Dansk Folkepartis synspunkt om, at de gerne vil gøre så meget for kunsten, og de vil det hele, men i øvrigt vil de så ikke give nogen penge til det.

Så den diskussion i dag er vel også en diskussion om, hvorvidt det offentlige har en rolle i kunstpolitikken. Og dér er CD ikke i tvivl, det har det offentlige. Det offentlige har et ansvar. Det offentlige har den mæcenrolle, som fyrsterne havde i gamle dage.

Det er en glimrende betænkning, der er kommet. Der er noget, vi er enige i, og der er noget, vi ikke er enige i. Vi vil gerne se på muligheden for at skabe en lov på det her område. Det er da nogle tanker, vi godt vil forfølge, men det haster vel ikke mere end det jager; vi kan vel stille og roligt komme i den retning.

Vi er naturligvis også fascineret af en række af de forslag, der går ud på at gøre dagligdagen lettere for kunstnerne, f.eks. de skattemæssige forslag, der ligger, sådan at de gode tider og onde tider kan komme til at udligne sig lidt.

Det hænger jo sammen med det synspunkt, der er om, at kunstnere netop ikke må blive og ikke er stakler, der skal støttes på den måde, men at det er mennesker, der skal have nogle rimelige arbejdsbetingelser, og det får man vel bl.a. ved at føre skatteloven i overensstemmelse med de rent faktiske arbejdsforhold, de mennesker har, i stedet for som i dag at gøre det lidt for firkantet.

Omkring billedkunstråd: Ja, altså de lokale er ikke noget, der er vokset i vores baghave, mens vi da gerne vil kigge på det centrale. Til gengæld til en visningsafgift: Nej tak. Det er vores opfattelse, at det offentlige naturligvis har købt nogle kunstværker, og derefter har de også lov til at vise dem frem. Det er ikke vores opfattelse, at man køber noget for derefter at skulle give økonomiske adgangsbetaelinger til det. Hvis kunstnerne skal have noget mere, må de jo have nogle højere priser, og det må man se om markedet kan bære. Men i alt fald er en visningsafgift ikke noget, som vi vil støtte.

Vi er også tilhængere af, at det ikke kun er staten, der støtter billedkunsten. Vi synes, det er fint at lægge op til, at private har en mulighed for at trække pengene fra, som de investerer på

denne måde i virksomhederne. Vi tror, virksomhederne også har lyst til at have den del af et image, der gør, at de har kultursiden med, og det har vi jo set andre steder også, så lad os endelig komme i den retning.

Men det ændrer ikke noget ved, at det offentlige stadig væk har et ansvar, og derfor støtter vi jo så også, at man hæver procenten fra 1 til 1,2, og det gør vi selvfølgelig for at understrege, at det offentliges ansvar på det her område er væsentligt.

Nu har jeg i dag hørt Enhedslisten beskæftige sig meget med, hvor pengene skal komme fra bl.a. til den forhøjelse. Og det er da udmærket, at de gør det. Jeg vil bare i stilfærdighed sige, at hvis man i forbindelse med de offentlige byggerier lod være med at overskride budgetterne helt så meget, som man har gjort hidtil, så vil der såmænd være offentlige penge også til det her. For en kendsgerning er det jo, at vi gang på gang i Finansudvalget har set, at der har været overskridelser på budgetterne. Hvis man nu styrede det lidt bedre, var der også penge til at dække denne her kunstneriske udsmykning og lade det gå igennem. Så pengene skal vi såmænd nok finde til det.

Men det er vigtigt at sende signalet ud om, at billedkunsten har en central placering i dansk kulturpolitik, og at det er forudsætningen for, at vi i fremtidens samfund har andet end mennesker, der er firkantede i hovedet og øjnene af at zappe rundt på diverse tv-kanaler, og ikke tror billeder er andet. Den diskussion er såmænd også en debat værd.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Ganske kort til hr. Peter Duetoft: Det er vel ikke forbudt et parti at gøre et dårligt system bedre. Det synes jeg er en underlig ting at komme med, at vi lige pludselig ikke må have lov til f.eks. at forbedre systemet i en mere nærdemokratisk retning, hvor de, som et flertal herinde i Folketinget trods alt har tvangsindlagt til på de rene vegne at købe kunst ind, kan tale med; at så nærdemokratisk kan borgeren få lov til at tale med: Er det nu kunst, som jeg ønsker at støtte eller ikke, og så gøre disse beslutninger mere nærdemokratiske, således at vi kommer ned på amts- og lokalt plan og kan diskutere det.

Hvis det her ikke bliver mere debatskabende, er der jo ingen grund til at komme med disse amtslige råd.